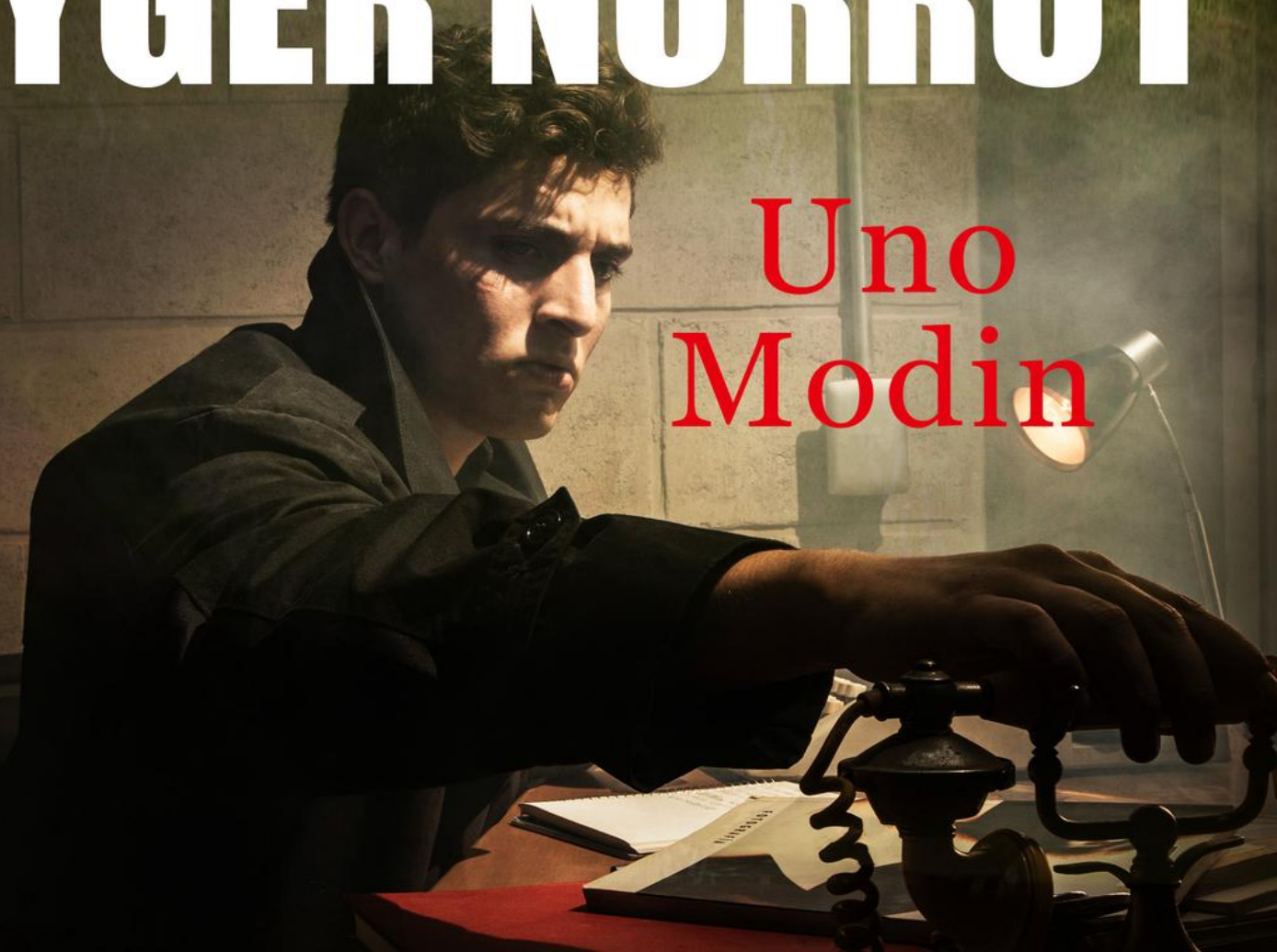

BILL OCH BUFFY FLYGER NORRUT

Uno
Modin

BILL OCH BUFFY FLYGER NORRUT

Uno
Modin

Uno Modin

Bill och Buffy flyger norrut

SAGA Egmont

Bill och Buffy flyger norrut
Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 1948, 2020 Uno Modin och SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726341911

1. E-boksutgåva, 2020
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

I.

Resa med överraskning.

— Livet har sina ljusa sidor, sade Buffy.

Han vräkte sig bakåt i den mjuka fåtöljen, såg sig om efter någonting att lägga fötterna på, märkte att han inte längre satt i sitt redaktionsrum på New Star utan i den ultramoderna kabinen på ett av British Airways' passagerarplan och att han därför måste bete sig någorlunda som en civiliserad människa. Han suckade, log och sjönk tillbaka i bekvämligheten.

Inte sant? tillade han.

— Jovisst, svarade Bill. Men just nu tror jag ditt liv också har en flottig sida.

— Vad snackar du om?

— Du sitter på mitt smörgåspaket.

— Ahhh!

Buffys ansikte fick blixtnabbt en nästan lika röd färg som hans hår. Han sprang upp.

— Kostymen! skrek han.

Bill lugnade honom. Den splitternya grå sportdressen var obefläckad, men smörgåspaketet, som Mrs Page tillrett med ömma modershänder, låg där som en tillplattad kåldolma av papper. Buffy gillade smörgåsar och var mycket ledsen över missödet, men Bill själv tog det kallt. British Airways var ett bolag med perfekt service och hade naturligtvis servering ombord på sina plan. Och ingen gentleman sitter och prasslar med matsäckspapper när andra serveras kaffe och bakelser av en nätt flygvärdinna! I

varje fall ansåg Bill det; hans kära moder hade en något annorlunda uppfattning.

Runt omkring dem rådde ett febrilt liv. De kraftiga motorerna hade startats för varmkörning och fyllde luften med sitt brummande. Folk sprang omkring i brådska och oväsen. Beskäftiga ynglingar i bolagets uniform langade kappsäckar som om de befunnit sig på en handbollsplan. Och så droppade passagerarna in... En efter en sjönk de ner på sina platser. Bill och Buffy satt längst bak och såg fåtöljraderna framför sig fyllas med nackar: skrumpna och välformade nackar, nackar med långt och kort hår, flintskallar och vildrufs, rakhåriga och permanentade. Det såg ut som en trädgårdssäng med olikfärgade tulpaner. Till slut tycktes det vara färdigplanterat och dörren slog igen med en smäll. Motorbullret blev borta i ett otydligt mummel. I nästa ögonblick började maskinen rulla fram över cementbanan och så lyfte de.

— Underbart! sade Buffy med en suck av lättnad. Vi klarade det.

— Man tror inte det är sant, sade Bill.

Men det var sant. Londons husgytter låg under dem, insvept i soldis. Över dem blänkte en blå vårhimmel och de var på väg till Skottland på sin första semester sedan mycket länge.

För den oinitierade läsaren kan kanske förhållandet förefalla skäligen enkelt. I vår tid har semestern blivit lagstadgad och anses som en naturlig rättighet för var och en som arbetar. Men vad vet den oinitierade om förhållandet på en medelstor tidning där en fetlagd herre med cigarr, papperssax och skräckinjagande tordönsstämma dikterar över skrivslavarnas väl och ve. Reportern Burgess Thomson och sextonårige vaktmästaren William Page — vilken på senare tid, tack vare visat välförhållande, blivit allt mindre vaktmästare och allt mer

journalist — hade hela föregående år slitit som galärroddare för att hålla den pigga New Star flytande bland Fleet Streets väldiga drakar. Sammanhängande ledighet för deras del hade varit något att bara drömma om. Nå, de hade talat om det också. Gång på gång hade de gjort upp planer för en vinterledighet och i underdånighet framlagt dem för redaktionssekreterare Grove. Lika ofta hade de fått avslag. Ständigt avslag. Sorgmodigt hade de då börjat att dilla om semester på våren. Bill hade mumlat: »Tänk när träden börjar lövas i Skottland», Buffy hade sagt: »Har du någonsin fiskat foreller när de är så där våryra....?» Nya framställningar. Nya avslag.

Det hade blivit Bill som slutligen löst frågan. Han hade gjort det på ett rätt finurligt sätt. Först hade han hört, att det väntades en ny telning i den groveska familjen någon gång i april. Det blev det också. Mr Grove kom ner på tidningen den dagen och såg ut som om han vunnit samtliga vinster i stora lotteriet. Bill köpte blommor och gratulerade, förde fram semesterfrågan och fick *ett halvt* löfte. Fjorton dagar senare — det var i förgår — fyllde redaktionssekreteraren femtio år. Både Bill och Buffy köpte planenligt blommor och fick *ett helt* löfte. Jubilerande monarker brukar bevilja livstidsfångar amnesti...

Dagen därpå hade de packat, hela tiden darrande av spänning. Inte förrän dörren slagits igen på DC-3:an kände de sig i alla fall riktigt, riktigt säkra.

Det behöver väl inte sägas, att våra unga vänner kände sig mycket upprymda. Bill sträckte ut sin långa spänstiga lekamen i fåtöljen och såg sig lättjefullt omkring. Bara en blick genom kabinfönstret sade honom, att rymd och vidd och frihet var dagens melodi — melodin för tre långa veckor framåt! Solstrålarna åkte kana på flygplanets silverglittrande vinge. De enstaka molntappar som gled förbi i rymden var läckert gräddfärgade. Under dem rullade

landskapet undan som en jättematta; man kunde se att den redan skiftade i grönt. Som Buffy sagt: livet har i alla fall ljusa sidor.

Vår vän William Page hade kanske blivit litet fastare i formerna sedan vi sist träffade honom. De 173 centimeterna hade fyllts ut och kanske också ökat något. Men annars var han sig lik: de glittrande mörkblå ögonen lika okynniga, det bruna, tjocka håret lika ostyrigt över den höga pannan. Den uppmärksamme iakttagaren kunde dock måhända finna en svag förändring också i hans ansikte: det var bestämdare, vaksammare. Trots att det verkade sextonårigt pojkkävt kom det i vissa ögonblick en tydligare antydning om, att det fanns stål under sammeten. För den som visste hans jobb förvånade det inte: en journalist härdas snabbare än de flesta i livets stora smältdegel.

— Hallå!

Buffy hojtade plötsligt till. Han hade varit ovanligt tyst ända sedan starten.

— Vad är det?

Buffy sträckte fram tidningen han höll i handen.

— Den här historien var det som gubben...

— Jag har föresatt mig att inte titta i en blaska på tre veckor, avbröt Bill.

— Var inte larvig, sade Buffy. Den här historien var det som gubben ringde om i går kväll. Det där tuttleka testamentet. Grove ville vi skulle fara ut och intervju gubben Tuttle »i förbifarten». Någonstans utanför Hartlepool. Nu har Daily Mail tagit upp den.

— Aha! Var det den?

— Ja. »I förbifarten!» sade jag. På något vis hade han fått nys om att vi skulle resa till Skottland. »Det är inte alls sagt att vi far den vägen, sade jag».

Bill tog tidningen försiktigt mellan två fingrar.

— Saken förefaller på något sätt möjlig.

Den rödhårige log ett brett leende.

— Möjlig! Precis vad den är. Tio år gammal. Det skrevs visst fantastiskt mycket om det där tokiga testamentet när det först öppnades. Det var någon gång 1937. Det måste vara mögel till en hel penicillinkultur vid det här laget. Men det är kul på något sätt.

Just i det ögonblicket kom flygvärdinnan fram till dem och frågade om det önskades förfriskningar. Det var en vacker flicka och Buffy glömde för ett ögonblick vad det var han talade om. Men Bill, som hastigt ögnat över artikeln i Daily Mail och fastnat för en bild av en pampig slottsliknande byggnad med underskrift »Sutton Castle», kände sig plötsligt intresserad och återkallade sin vän till verkligheten.

— Hur var det nu?

Buffy ryckte till.

— Jovisst. Var var det jag var? Tuttle var det jag talade om. Jo, det var en stormrik kille som hette Clifford Tuttle. Han ägde en massa gruvor i Durham och när han drog sig tillbaka köpte han den där lilla nätta stugan du ser på bilden. Han dog för tio år sen. Det var när de öppnade hans testamente som det blev ett sånt himla liv. Gubben hade tre söner. Det står där i bladet. De hette Guy, Hugh och Michael. Gubben var mycket rik men hade aldrig dragit jämt med sönerna. Därför hade han bestämt i testamentet, att ingen av dem skulle få mer än 1.000 pund var och ingen av dem skulle få vistas på Sutton Castle. De skulle dunsta ögonblickligen de fått de 1.000 locken och först efter tio år, på dagen och timmen som gubben dött, skulle de få återvända och resten av arvet skulle skiftas. Då skulle det fördelas efter vissa normer och med hänsyn till hur de skött sig under tiden. Den 8 maj 1947 klockan 8 på morgonen

ska de inträda i stora salen på det där slottet och få veta det... Vad säger du om det?

Bill skrattade.

— Det verkar romantiskt, svarade han. Som i en gammal riddarroman. Men spännande. Det är nästan synd att...

— Vad då?

— Att vi inte kunde ta det där reportaget.

Buffy ryckte på sina fyrkantiga axlar.

— Det finns nog andra som gör det, konstaterade han. Du ser hur Daily Mail spelar upp. Detta är bara uvertyren. Tydligen tänker de komma med någon saftig historia den 8. Om de kan.

— Kan?

— Ja. Gubben lär inte släppa en själ innanför grindarna. Philip Tuttle — han är bror till Clifford. Det är han som förvaltar det hela. Han lär vara tokig på sitt sätt.

Bill såg på rabatten av nackar framför sig och sade:

— Nå, men de tre sönerna, är de fortfarande i livet?

— De två, Guy och Hugh. Michael, den äldste, stupade i kriget, men lär ha efterlämnat en son som heter George; han gör anspråk på faderns anpart.

Bill nickade tankfullt. Sedan satt de båda tysta. Även på fritid ville deras hjärnor helst arbeta efter det invanda schema som är tidningsmannens. Historien med Sutton Castle och det tuttleiska testamentet var avsågat för deras del. Den låg bakom och var ingenting att tänka på och då tänkte de inte heller. För dem fick bara finnas det som låg framför, som var nytt, som gick att »göra något av». Men för Bills inre öga dröjde i alla fall bilden av den gamla rövarborgen som var klicherad i Daily Mail. Hans fantasi hade alltid lätt att skena i väg och tydligt som på en filmremsa kunde han se tre män, som från olika håll vandrade fram mot slottet. De såg lömska och skurkaktiga ut. De gick genom en dystert förvuxen park med

fuktdrypande träd och stötte samman på en trappa. Inne i en stor sal satt en gammal man och vakade över högar av pengar...

Han rycktes tillbaka till den moderna verkligheten när planet plötsligt gjorde en oväntad knyck. När han tittade ut genom fönstret såg han långt borta ett blåsvart åskmoln glida förbi som en hotfull skugga. Åskväder? Nå, det skulle inte vara förvånansvärt efter den här ihållande värmen. Det tycktes i alla fall inte överhängande. De borde hinna undan. De fyra motorerna arbetade med lugn precision och ett avlägset sövande surr...

— Bill!

Buffy knuffade plötsligt till honom. Den lille fyrkantige reportern hade krupit upp i fåtöljen på ett tilltrasslat sätt som han tydligen fann bekvämt, med ena benet under sig. De klarblå ögonen i skuggan under huvudets rödbruna ljungtuva blinkade ivrigt.

— Vad är det? frågade Bill.

— Se på den där flickan, viskade Buffy. Hon tvärs över gången.

— Ja.

— Ser du inte?

Bill verkade helt oförstående.

— Visst ser jag.

— Men märker du inte?

Bill fann det vara under sin värdighet att svara en gång till. Buffy var visserligen tjugotre år, även om hans tankeverksamhet ibland sannerligen kom en att gissa honom åtskilliga år yngre. Hans envetna intresse för vartenda vackert flickansikte fann. Bill uteslutande irriterande. På grund av det hade de ofta råkat ut för en massa onödigt trassel.

Den här flickan var vacker. Hon var gyllenblond och såg mycket fin ut. Kanske hon var tjugo. Hon satt vid sidan av